

Luuk

Star Quality

De kronieken van Graafhuizen 4

Luuk
Star Quality

Roger P.M. Cals

Schrijver: Roger P.M. Cals
Coverontwerp: Roger P.M. Cals
ISBN: 9789463181228

© Roger P.M. Cals

De Kronieken van Graafhuizen:

Een Goddelijke hel
Michael
Maurice, Adel verplicht

Dex zit in lunchroom The Shake en drinkt verveeld van zijn aardbeien milkshake. Hij staart naar buiten. In de winkelstraat van Graafhuizen, de enige die het dorp rijk is, is vandaag niet veel te doen. Het is een doordeweekse dag en hij kan niemand van zijn vrienden ontdekken. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij plots enkele jongens voorbijrennen. Het is duidelijk dat de eerste wordt achtervolgd door de rest. Hij werpt nerveuse blikken achter zich om te zien hoeveel voorsprong hij heeft. Nieuwsgierig bekijkt Dex de jongen. Hij kent hem niet. Zou hij nieuw zijn? Hij ziet er niet slecht uit. Meteen zet hij deze gedachte van zich af. Degenen door wie de jongen achtervolgd wordt kent hij ook. Het zijn enkele klootzakken die bij hem op school zitten. Snel drinkt hij de laatste slok van zijn milkshake op, legt wat geld op het tafeltje en verdwijnt naar buiten.

‘Wat moeten jullie van me? Laat me toch met rust.’ Angstig bekijkt Luuk de jongens tegenover hem. Ze hebben hem een steeg in weten te drijven waaruit geen ontsnappen mogelijk is. De grootste van de jongens kijkt hem glimlachend aan. ‘Wat we van je willen? Geld natuurlijk. Hoeveel heb je bij je?’ Luuk haalt wanhopig zijn schouders op. Zijn ogen schieten van links naar rechts, vertwijfeld zoekend naar een uitweg. ‘Niks. Ik heb geen beurs bij me.’ ‘Geloven we dat jongens?’ De rest van de jongens begint te grinniken. ‘Zo te zien geloven ze je niet.’ Hij doet een stap vooruit en stompt Luuk onverwacht in zijn maag. Die klapt hijgend dubbel. Tranen schieten in zijn ogen terwijl hij hapt naar adem. ‘Vond je dat fijn? Nee? Dan geef me je geld.’ Luuk probeert hen duidelijk te maken dat hij echt geen geld bij zich heeft, maar voor hij weet wat er gebeurt krijgt hij een ferme klap in zijn gezicht. Hij voelt een straaltje bloed langs zijn kin lopen en kreunt van ellende. Hij

kijkt angstig op en ziet de grote jongen weer uithalen voor een volgende klap. Benauwd krimpt hij ineen, zich voorbereidend op de pijn, als hij ineens een stem hoort. 'Laat hem met rust. Onmiddellijk.'

Dex loopt verwonderd over straat. Waar zijn ze in 's hemelsnaam gebleven in zo'n korte tijd? Dan hoort hij iemand praten, ergens in een steegje. Snel loopt hij naar het geluid toe. Hij loopt de hoek om en ziet nog juist hoe de achtervolgde jongen een mep in zijn gezicht krijgt. Vol walging loopt hij op het groepje toe. 'Laat hem met rust. Onmiddellijk.' De jongens draaien zich om. Als ze Dex zien staan haalt hun leider diep adem. Een valse glimlach verschijnt op zijn gezicht. 'Dex. Kalm aan. We wilden hem alleen maar welkom heten.' 'Dat zie ik ja. Donder op.' 'Waar maak je je zo druk om? Ken je hem soms?' 'Ja. Hij is mijn neef.' 'Oh. Sorry, dat wist ik niet. Kom jongens, laten we gaan.' Hij grijnst Dex vals toe. 'Dex, we zien je op school.' Als hij langs Dex loopt fluistert hij hem toe: 'We krijgen je nog wel. Flikker!' Terwijl de jongens afdruipten loopt Dex naar Luuk toe. Die krimpt angstig ineen als hij de gespierde Dex op zich af ziet komen. Dex knielt naast hem neer. 'Kalm aan. Ik doe je niks. Gaat het een beetje?' Luuk slikt nerveus. 'Ja. Waarom deed je dat?' 'Wat? Jou redden van die Neanderthalers?' Dex grinnikt. 'Ik moet ze niet. Bovendien drie tegen één is een beetje laf, vind je niet ook?' Hij diept een papieren zakdoekje uit zijn broekzak op en drukt dit tegen Luuks bloedende lip. Die deinst terug van pijn bij de aanraking. 'Sorry.' Luuk grijnst zwakjes. 'Geeft niks. Dank je. Voor alles. Normaal ben ik niet zo'n angstaas. Ze troffen me bij verrassing.' Dex knikt begripend. Hij weet hoe geniepig de jongens kunnen zijn. 'Hoe heet je?' Voor de eerste keer verschijnt er een oprechte glimlach op Luuks gezicht. Het valt Dex op dat

hij een mooie lach heeft. 'Hoe ik heet? Ik ben je neef dus dat zou je moeten weten.' Dex schiet in de lach. 'Oké, oké. Die verdiende ik. Ik ben Dex. Dex VanDoorn.' 'Aangenaam kennis te maken. En dat meen ik heel serieus. Ik ben Luuk Groen.' 'Waar woon je? Dan loop ik een stuk met je mee.' Inmiddels is Luuk opgestaan en ietwat wankel staat hij naast Dex. 'Gaat het?' Hij grijpt Luuk stevig vast bij zijn arm en gezamenlijk lopen ze naar Luuks ouderlijke woning.

Sandra Groen ziet de jongens al van verre aan komen lopen. Pas als ze dichterbij zijn herkent ze in een van de jongens haar zoon. Bezorgd loopt ze hen tegemoet als ze het bebloede zakdoekje ziet waarmee Luuk zijn gezicht bedekt. 'Mijn god, Luuk. Wat is er gebeurd?' Luuk haalt zijn schouders op. 'Niks ernstigs. Kennis gemaakt met de buurtbewoners. Een beetje gevochten. Niks nieuws.' Wantrouwend kijkt Sandra Dex aan. Die grijnst verlegen. 'Niet met mij hoor.' 'Nee. Hij heeft me juist gered.' Sandra knikt en glimlacht hem toe. 'Oh. Dank je.' Voorzichtig trekt ze Luuks hand van zijn gezicht. 'Die wond is diep. Je kunt er beter even mee naar de eerste hulp.' 'Dat stelde ik hem net ook al voor maar hij wilde niet.' 'Tja, dat is mijn zoon. Maar toch ga je.' 'Ik ga wel met je mee.' Dankbaar kijkt Sandra hem aan. 'Zou je dat willen doen? Ik heb hier nog zoveel te doen. We zijn hier net komen wonen en er is nog zoveel uit te pakken en schoon te maken.' 'Natuurlijk.' 'Mam, dit is trouwens Dex.' 'Prettig kennis te maken. Ik ben Sandra, Luuks moeder.' Nu ze officieel aan elkaar voorgesteld zijn neemt Dex Luuks arm en gezamenlijk lopen ze naar de eerste hulp, nagekeken door Sandra.

De voordeur vliegt open. Een argwanende blik staart hem aan. 'Hallo. Is Dex hier?' De blik verzacht wat.

‘Ryan. Nee Dex is er niet. Hadden jullie afgesproken?’
‘Nee. Dat niet. Maar ik hoopte dat hij thuis zou zijn.’ ‘Je kunt wel wachten. Ik heb alleen geen idee hoe laat hij thuiskomt.’ Twijfelend kijkt Ryan Emma VanDoorn even aan. Is ze nu bezopen of niet? Ze lijkt hem erg nuchter vandaag dus hij besluit het risico te nemen. ‘Oké. Ik wacht wel even.’ ‘Je kunt op zijn kamer wachten als je wilt. Misschien kun je zelfs wel een beetje opruimen. Het is weer een echte varkensstal daarboven.’ Ryan glimlacht. Waarom zou het ook geen varkensstal zijn? Als dat het geval was zou hij verbaasder zijn. Hij loopt de trap op en opent de deur van Dex’ kamer. Zodra hij binnenstapt wordt hij verwelkomd door een stapel kleren, tijdschriften, en wat er nog maar allemaal kan liggen. Opgewekt raapt hij een stapel kleren van de vloer en gooit ze in de wasmand. De tijdschriften stapelt hij netjes op elkaar. Dan valt zijn oog op een ander tijdschrift, half onder het bed verstopt. Hij trekt het eruit en zijn adem stokt. Een halfnaakte jongen kijkt hem vanaf de cover aan. Als hij het tijdschrift opent heeft de halfnaakte jongen de rest van zijn kleren ook verwijderd, maar zijn brutale grijns is er nog. ‘Oh god, Dex. Dit meen je niet.’ kreunt Ryan.

Na het bezoek aan de eerste hulp nodigt Dex Luuk voor een cola uit. ‘Om de pijn een beetje te verzachten.’ De wond was erg diep en moest inderdaad gehecht worden. Met een pleister naast en over zijn lip ziet Luuk er heel zielig uit. Luuk accepteert de uitnodiging en even later lopen ze The Shake binnen. ‘Hé Dex! Kom je bij ons zitten?’ Dex ziet zijn vriendengroepje zitten en zijn gezicht klaart op. Toby Westers, Mark Peeters, Ingrid Evers en Petra Mol. Ze zijn er allemaal. Behalve Ryan Oost. ‘Waar is Ryan?’ ‘Die ging jou halen. Waar was je?’ ‘Mij halen? Waar?’ ‘Thuis.’ Dex’ gezicht betreft

onmiddellijk. 'Bij mij thuis? Shit! Jongens, dit is Luuk. Luuk dit zijn Toby, Mark, Ingrid en Petra. Bestellen jullie wat voor hem? Ik betaal zometeen. Ik ben even weg.' Na die woorden is hij verdwenen, verbaasd nagekeken door het groepje vrienden.

Ingrid gebaart hem te gaan zitten. 'Dus jij bent Luuk?' 'Wat is er met je lip gebeurt?' 'Wat wil je drinken?' 'Hoe ken je Dex?' De vragen worden op hem afgevuurd. Luuk grijnst en vertrekt meteen zijn gezicht van de pijn. 'Yep, geslagen, cola, net ontmoet.' antwoordt hij dan zwakjes glimlachend. De rest kijkt hem verbaasd aan. Luuk trekt zijn wenkbrauw op. 'Dat waren mijn antwoorden in de volgorde van de vragen. Ik ben inderdaad Luuk, ben geslagen, wil graag een cola en ik ken Dex net.' Mark grinnikt. Hij mag hem wel. Hij verdwijnt om voor Luuk een cola te halen. 'Wil je ons ook wat uitgebreider vertellen wat er met je gebeurd is en hoe je Dex hebt leren kennen?' vraagt Mark als hij terug is met de cola. Luuk neemt genietend een slok van de koele drank en vertelt hen dan wat er gebeurd is en hoe Dex hem gered heeft. 'Ach ja, dat is Dex. Hij is een reddende engel.' lacht Petra. 'Kende hij die jongens?' 'Volgens mij wel. Hij was in elk geval snel van ze af.' 'Zullen wel jongens van school zijn.' merkt Toby op. Het is de eerste keer dat de jongen wat zegt. Luuk kijkt hem eens aan. Hij ziet er wat verlegen uit. En lang niet zo goed als Dex. Meteen zet hij die gedachte van zich af. Hij had zich vast voorgenomen deze achterlijke gevoelens van zich af te zetten. Hij valt niet op jongens. Dat laat hij aan anderen over. Toch gluurft hij stiekem even naar Mark. Die ziet er een heel stuk beter uit. Maar nog altijd minder dan Dex. Shit, weer die gedachte. Wat is dat toch met die Dex? Hij is hem alleen maar dankbaar voor de redding. Verder heeft hij geen gevoelens voor hem. Toch?

'Dag Dex.' 'Ryan!' Geschrokken kijkt Dex in het gezicht van Ryan. Hij zit op de schommelbank voor het huis. 'Zit je al lang hier?' 'Nee. Ik zat eerst een tijdje op je kamer. Heb wat kleren en tijdschriften opgeruimd.' Hij legt de nadruk op het woord tijdschriften. Bijna onmerkbaar slikt Dex nerveus, maar Ryan merkt het meteen op. 'Wat is er? Bang dat ik iets vind wat ik niet hoor te vinden?' Half grijnzend, half serieus kijkt hij Dex aan. Die schudt zijn hoofd. 'Ik zou niet weten wat. Zullen we naar 'The Shake gaan'? De rest zit er ook.' Hij wil alweer weglopen, maar Ryan blijft zitten. 'Ryan? Kom je?' Dex loopt aarzelend terug naar hem. 'Waarom heb je me nooit iets gezegd?' vraagt Ryan zacht. 'Waarover? Waar heb je het over?' Ryan zucht. Hij neemt het tijdschrift onder zijn jas vandaan en laat het aan Dex zien. 'Dit stak half onder je bed uit.' Dex wordt lijkbalek en deinst achteruit. 'Nee. Dat deed het niet. Je moet het moedwillig gezocht hebben. Inspecteer je de kamers van je andere vrienden ook?' gromt hij. Ryan lacht ongelovig. 'Natuurlijk niet! Denk je dat echt? Zou ik zoiets doen? Wat stelt onze vriendschap dan eigenlijk voor?' Dex kijkt hem angstig aan en zakt trillend naast hem op de bank neer. Zijn ogen bestuderen de neutrale gezichtsuitdrukking van Ryan. 'En nu? Wat ga je doen? Me laten vallen? Net doen alsof ik niet meer besta? Of ga je me zwart maken in heel Graafhuizen? Mijn leven verpesten?' Ryans ogen worden groot. Hij kijkt Dex lang aan en slaat dan zijn arm om zijn schouder. Hij trekt Dex naar zich toe. 'Je verbaast me echt Dex. Verwacht je echt dat ik zoiets zou doen? Als je me het zou vertellen, verwachtte je dan écht dat ik zoiets zou doen? Dat meen je toch niet?' Helemaal in de war kijkt Dex hem aan. 'Ik weet het niet. Ik weet niks meer.' Hij laat zijn hoofd in zijn handen zakken en begint te trillen. 'Zeg alsjeblieft niks. Ik ben hier nog niet klaar

voor. Ik had dat verdomde tijdschrift nooit moeten kopen. Ik ben zo'n enorme klootzak.' 'Ja, inderdaad.' zegt Ryan op zachte toon. 'Je bent een klootzak omdat je mij nooit iets gezegd hebt. Had je nooit behoefte om met iemand te praten?' De gedachte aan Dex' ouders komt niet eens bij hem op. Hij weet dat zijn moeder heel graag, te graag zelfs, drinkt en zijn vader heeft nogal losse handjes. Ryan is ervan overtuigd dat als Dex' vader achter zijn geheim komt hij hem zijn tanden uit zijn mond zal slaan. Of erger. Dex knikt aarzelend. 'Ja. Natuurlijk wilde ik er met iemand over praten. Maar met wie? Je kent mijn ouders...' Hij zwijgt bitter. Ryan kijkt hem met grote ogen aan en slaat hem tegen zijn schouder. 'Met mij bijvoorbeeld? Ik ben toch niet voor niets je beste vriend?' Hij schudt zijn hoofd en wrijft Dex over zijn rug. 'En je blijft mijn beste vriend. Al deed je het met dieren.' Deze luchtige laatste opmerking helpt. Een grijns verschijnt op Dex' gezicht. 'Dit is nou typisch weer een opmerking voor jou. Hoe kom je erbij?' Ryan haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Leg dit afschuwelijke boekje even op je kamer. Dan gaan we naar The Shake. Goed?' Hij geeft het tijdschrift aan Dex. Die kijkt er even verachtelijk naar en gooit het dan in de vuilnisbak. 'Weg. Zullen we gaan?' Ryan haalt zijn schouders op en kijkt van het tijdschrift naar Dex en terug. 'Dat verandert niks aan de feiten Dex, dat weet je. Maar het is oké.' Dex zucht diep en knikt dan. Ryan slaat hem op zijn schouder en dan vertrekken ze.

'Jongens, daar zijn we weer.' Ryan en Dex lopen The Shake binnen en nemen plaats bij de rest. 'Ryan, dit is Luuk. Luuk, Ryan.' Dex stelt ze snel aan elkaar voor. Het klikt al snel tussen de twee jongens en spoedig zijn ze in een gesprek over hun favoriete onderwerp, muziek, verwickeld. Het blijkt dat Ryan en Luuk dezelfde smaak

hebben, terwijl de rest een heel andere smaak heeft. Maar ja, diversiteit doet leven. De middag verloopt sneller dan ze verwacht hadden en al snel is het avond. De groep neemt afscheid en ieder wandelt in de richting van zijn eigen woning. Aangezien Dex en Luuk praktisch in dezelfde straat wonen lopen ze samen naar huis.

'Ik wil je nogmaals bedanken voor vandaag. Voor het redden, de eerste hulp en voor het voorstellen aan je vrienden. Ze zijn echt aardig.' Dex glimlacht. 'Ja, daarom zijn het mijn vrienden. Je denkt toch niet dat ik met onaardige mensen omga?' 'Dan neem ik dat compliment ook maar voor mezelf. Je gaat namelijk ook met mij om nu.' 'Ja, maar alleen vanavond. Morgen ken ik je niet meer.' Luuks gezicht versombert. Natuurlijk. Had hij dat niet al verwacht? Als Dex in de lach schiet wordt hem tot zijn opluchting duidelijk dat hij maar een geintje maakte. 'Leuk hoor.' merkt hij op. 'Kidding. Morgen ken ik je ook nog. En de dag daarna, en de dag daarna. Ik mag je wel. Ik zou het ook leuk vinden als we vrienden werden.' 'Wat mij betreft is dat al gebeurt.' 'Prima. Daar hoeven we het dan niet meer over te hebben.' 'Precies.' Ze zijn inmiddels bij Luuks huis aangekomen en hij loopt naar de voordeur. 'Ik zie je morgen?' 'Reken maar!' Na een knipoog en een zwaai is Dex verdwenen. Luuk opent de voordeur en wordt onmiddellijk verwelkomd door zijn moeder, die achter de deur stond te wachten.

'Mam?' Zachtjes opent Dex de voordeur. Rond deze tijd ligt zijn moeder meestal met een stekende hoofdpijn op de bank. Niet vanwege medische problemen maar meer vanwege alcoholische problemen. Vandaag echter niet. Emma staat in de keuken en schilt enkele aardappelen. 'Hallo lieverd. Wat ben je laat?' Dex kijkt haar verbaasd aan. Het is alweer enkele maanden geleden dat hij haar

zo opgewekt heeft gezien. 'Alles goed mam?' 'Prima. Ik heb me al lang niet meer zo goed gevoeld.' Dex zucht. Hij is benieuwd hoe lang het dit keer zal duren. Emma zet de aardappelen op het vuur en kijkt hem aan. De rode kringen onder haar ogen ontgaan Dex niet. Aan de ene kant heeft hij ontzettend met haar te doen maar aan de andere kant kan hij zijn walging voor haar nauwelijks onderdrukken. 'Schat, dek jij de tafel. Je vader zal zo wel naar beneden komen.' 'Is pap al thuis?' Als antwoord hoort hij gestommel op de trap. Verbeeld hij het zich of kijkt zijn moeder hem angstig aan. Angstig en... Hij kan de uitdrukking niet thuisbrengen. Dan komt zijn vader de keuken binnen. 'Dex. Ben je daar eindelijk? Was je weer bij die nutteloze vrienden van je?' Dex zucht en haalt zijn schouders op. Zijn vader heeft nooit een goed woord voor zijn vrienden over. Hij kijkt zijn vader nerveus aan. Heeft hij een goede of een slechte dag gehad. Paul kijkt hem echter uitdrukingsloos aan. 'Nou, doe wat je moeder je vroeg.' merkt hij op. Even moet Dex nadenken, dan schiet hem te binnen dat hij gehoord moet hebben dat zijn moeder hem vroeg de tafel te dekken. Snel pakt hij enkele borden uit de kast en laat er prompt een vallen. Meteen heeft hij een klinkende slag in zijn gezicht te pakken. 'Kun jij nu niets?' gromt Paul hem toe. Emma slaakt een kreetje. 'Paul! Niet doen! Het ging zo goed.' Dex wrijft langs zijn oor om de pijn te verzachten. Met nauwelijks verholen woede kijkt hij zijn vader aan. Hij veegt de scherven bijeen en pakt een nieuw bord uit de kast. De verdere maaltijd verloopt zonder noemenswaardige incidenten en na het eten verdwijnt Dex snel naar boven.

'Mam! Je laat me schrikken!' 'Hoe ging het bij de eerste hulp? Was het zo druk?' vraagt Sandra vermanend. Luuk wordt rood. 'Sorry. Ik had moeten bellen. Dex vroeg of ik

nog mee ging wat drinken. Hij heeft me ook aan zijn vrienden voorgesteld. Ze zijn hartstikke aardig.' Sandra's blik verzacht en ze kijkt hem glimlachend aan. Ze is blij dat hij zo snel vrienden lijkt te maken hier. Normaal heeft hij daar langer voor nodig. 'Ik ben zelfs een beetje blij dat die jongens mij in elkaar hebben geslagen. Zonder hen had ik Dex nooit ontmoet.' 'Hoe leuk vind je die Dex eigenlijk?' vraagt zijn moeder zacht. Maar niet zacht genoeg. 'Luuk heeft een vriendje, Luuk heeft een vriendje.' klinkt opeens de jengelende stem van zijn jongere broertje Dannie op de gang. Hij komt uit de keuken en begint rond Luuk te dansen. 'Hou toch je kop. Ik heb geen vriendje.' gromt Luuk kwaad. Dannie grijnst hem toe. 'Zo klinkt het anders wel. 'Zonder hen had ik Dex nooit ontmoet.' aapt hij de stem van Luuk na. Hij knippert met zijn ogen. Luuk wordt rood. 'Ik val niet op jongens, ik ben jou niet!' Sandra stuurt Dannie naar de eetkamer voordat die kan reageren. 'Dek jij de tafel maar.' Dan richt ze haar blik weer op Luuk. 'Nou, hoe leuk vind je die Dex?' Luuk haalt gegeneerd zijn schouders op. 'Ik vind hem leuk. Hij is aardig èn leuk. Maar ik heb zo'n idee dat hij iets verbergt.' 'Zijn gevoelens voor jongens misschien?' grapt Sandra. Luuks gezicht wordt nog roder indien mogelijk. 'Leuk mam. Nee, dat bedoel ik niet. Hoe komen jullie er toch bij dat ik op jongens zou vallen?' 'Wie had het over jou? Ging het niet over Lex?' 'Dex' verzucht Luuk. Hij besluit de rest van de opmerking te negeren. 'Hij heeft gewoon zo'n ernstige blik in zijn ogen. Ik weet niet precies hoe ik het uit moet leggen.' vervolgt hij. Sandra knikt. 'Zie je hem nog?' 'Morgen waarschijnlijk. Het is de laatste dag van school dus... Ik vraag me echt af waarom je me deze week nog naar school liet gaan. Had je niet kunnen wachten tot na de vakantie?' Hij kijkt haar kwaad aan. Sandra zucht. Niet weer deze discussie. Oké hij heeft

ergens wel gelijk. Toen ze hier kwamen wonen was het nog maar een week tot de vakantie. Maar eerlijk gezegd had ze wel even behoefte om alles rustig uit te pakken en in te richten. Bovendien, wat gebeurd is is gebeurd. 'Laten we maar gaan eten.' zegt ze dan eenvoudig om de discussie niet weer te beginnen. Morgen heeft hij nog school, dan vakantie. Ze heeft ook besloten maar niet meer aan te dringen over die Dex. Als haar zoon er klaar voor is zal hij er wel voor uitkomen neemt ze aan.

De volgende dag is het een ontzettend drukke dag op school. Het is de laatste dag en als laatste les heeft Dex gym. Hier moet hij ook weer ontzettend hard werken om de rest bij te blijven. In de gymles schittert hij namelijk niet bepaald uit. Als hij na de les uitgeput onder de douche staat en het warme water over zijn lichaam stroomt, voelt hij zich helemaal ontspannen. Hij kreunt genietend. Dan kijkt hij geschrokken om zich heen. Gelukkig. Hij is alleen. Tot zijn verbijstering voelt hij zich opeens opgewonden raken. Kreunend constateert hij dat hij hard begint te worden. Zijn gedachten dwalen af naar Luuk en dat helpt de situatie niet. Snel probeert hij aan andere dingen te denken voordat de situatie onder de gordel helemaal uit de hand loopt. Opeens voelt hij hoe een hand hem in zijn nek grijpt. 'Kijk eens aan. Ons flikkertje is zichzelf lekker aan het verwennen.' grijnst Thomas. Hij is een van de jongens die gisteren Luuk in elkaar geslagen hebben. Ook de andere twee, Richard en Bart, staan achter hem. Zij zijn alle drie nog volkomen gekleed. Dex is de enige die naakt is. Dit versterkt zijn onzekerheid. De jongens grinniken en stoten elkaar aan terwijl ze grijnzend naar de erectie van Dex staren. Dankzij de angst, die inmiddels in alle hevigheid op komt zetten, verdwijnt die echter even snel als hij opgekomen is. Die angst voor

water, die hij al sinds zijn kindertijd heeft komt in alle hevigheid naar boven als Thomas hem onder de koude kraan duwt. 'Een koude douche is volgens mij precies wat jij nodig hebt.' grijnst Thomas. Hij grijpt Dex bij zijn keel. Dex hapt naar adem. 'En, was het lekker?' Angstig kijkt Dex van de een naar de ander. 'Alsjeblijft. Laat me gaan.' 'Ineens voel je je een stuk minder zeker als gisteren, hè? Wat is er? Voel je je naakt?' De drie jongens barsten in lachen uit. Snel duwt Thomas hem opeens naar Bart toe. 'Hier, pak jij dit flikkertje maar eens vast.' 'Ben je gek? Wat moet ik ermee? Hier Richard!' Hij duwt hem snel naar Richard toe. Die duwt hem weer met grote kracht van zich af. Gierend van het lachen blijven ze hem een tijdje duwen. Dex wordt behoorlijk duizelig en weet niet hoe lang hij het nog volhoudt. De hele ruimte staat vol stoom van het warme water uit de andere douches. Hij schaamt zich dood en wordt, tot overmaat van ramp, ook nog eens heen en weer geduwd. 'Ophouden! Laat hem los!' klinkt opeens een harde stem. Geschrokken kijken ze alle vier op. Luuk staat breed in de deuropening. Als de situatie niet zo belabberd was had Dex zo in de lach kunnen schieten. De jongen die hij gisteren moest verdedigen komt nu voor hem op. De schrik neemt snel af bij Thomas, Richard en Bart als ze zien wie in de deuropening staat. 'Wat? Gisteren deed je nog in je broek. Ben je nu opeens zijn vriendje? Is dat waar je opeens gevonden kracht vandaan komt?' Verbaasd kijkt Luuk van de een naar de ander. 'Waar hebben jullie het over?' Thomas grinnikt. 'Je weet niet eens dat hij een flikker is? Nou, dan weet je het nu.' Luuk schudt zijn hoofd. 'Jullie zijn een stelletje idioten.' gromt hij. 'Gisteren overrompelden jullie me. Nu niet. Laat hem onmiddellijk met rust en donder op. Of moet ik jullie laten opdonderen?' Dreigend stapt Thomas naar hem toe. 'En wie breng je daarvoor mee

flickervriendje?’ Luuk doet een stap naar voren en geeft Thomas een ferme vuistslag in zijn gezicht. Kreunend doet Thomas een wankele stap naar achter terwijl hij met zijn hand zijn wang grijpt. ‘Pak hem jongens.’ kermt hij. Bart en Richard lopen op Luuk af. Luuk grijnst dreigend. ‘Wat? Willen jullie ook zo'n oplawaai? Graag, wat mij betreft.’ Hij balt zijn vuisten. De jongens aarzelen en kijken elkaar aan. ‘Nou, waar wachten jullie op?’ bijt Thomas hen toe. Luuk doet een flinke stap naar voren en bijt Richard en Bart toe: ‘Donder op! Nu!’ Onzeker sluipen de twee jongens de doucheruimte uit. Voorzichtig kijkt Thomas naar de twee jongens die overblijven en kiest eieren voor zijn geld. Stilletjes verlaat hij de ruimte, na Dex nog een dreigende blik toegeworpen te hebben. Die staat rillend onder de douche. Luuk, volledig gekleed, loopt op Dex toe. Dat hij nat wordt door de douche boeit hem niet. Hij trekt Dex onder de douche uit en slaat een handdoek om zijn schouders. Zachtjes wrijft hij met de handdoek over zijn rug. ‘Nu staan we gelijk.’ zegt hij zachtjes. Dex kijkt hem aan. ‘Ze verrasten me. Ik schaam me dood.’ Verbaasd kijkt Luuk hem aan. ‘Waar schaam je je voor? Dat je naakt bent? Je bent heus niet de eerste naakte jongen die ik gezien heb hoor.’ Dex glimlacht nerveus. ‘Dat is het niet. Maar de reden waarom ze me....’ Hij zucht diep. ‘Wat was er dan?’ Dex schudt zijn hoofd. ‘Niets. Laat maar.’ Verbaasd kijkt Luuk hem aan. ‘Hadden ze een reden om zo te doen?’ Fel haalt Dex uit. ‘Hadden ze een reden om gisteren zo tegen jou te doen?’ Luuk ademt geschokt in. Deze felle reactie had hij niet zien aankomen. Met vlamme ogen kijkt Dex hem aan. Als hij de geschokte reactie in Luuk ziet dooft de kwade blik snel. Verslagenheid blijft achter. ‘Sorry. Zo bedoelde ik het niet. Ze betrapten mij toen ik... Nou ja, toen ik een beetje een situatie had. Je weet wel.’ Hij kucht verlegen

en wijst naar onder. Begrijpend knikt Luuk. Hij grijnst Dex toe. 'Ik snap het al. Warm water kan... stimulerend werken zullen we maar zeggen.' Hij slaat zijn arm om Dex heen en wrijft de handdoek wat vaster. 'Kom. Laten we hier weggaan. Met al die stoom wordt het een beetje benauwd.' Hij draait de kranen dicht en verdwijnt uit de doucheruimte, even later gevolgd door Dex.

Met een knal vliegt zijn kamerdeur open en Dex schiet overeind. Hij lag op bed te lezen. Zijn vader staat nu echter vuurrood tegenover hem en kijkt hem dreigend aan. In zijn hand houdt hij het tijdschrift dat Dex de vorige middag in de prullenbak gegooid heeft. Inwendig kreunt hij van ellende als hij het tijdschrift ziet. 'Wat heeft dit te betekenen?' gromt zijn vader hem toe. 'Pap, ik...' 'Ben je een flikker? Zeg me gewoon dat het niet zo is!' Nerveus slikt Dex. De zenuwen gieren hem door de keel. Hij wil het ontkennen, maar ook weer niet. Voordat hij iets kan verzinnen zegt Paul kalm: 'Dus wel.' Te kalm. Langzaam maakt hij zijn riem los om hem even later met kracht op Dex te laten neerkomen. 'Ik sla die gedachten wel uit je!' schreeuwt Paul. Dex gilt het uit van de pijn, maar Paul blijft doorslaan. Net als Dex denkt dat hij dit niet gaat overleven houdt Paul op. 'Donder op.' zegt hij met kalme stem. 'In dit huis is geen plaats voor flikkers.' Als Dex niet beweegt grijpt Paul hem hardhandig vast. Dex piept van de pijn. Hij kan nauwelijks lopen. Strompelend loopt hij naast zijn vader die hem de trap afsleurt, hem de voordeur uitgooit en de deur dichtslaat. 'Zodra je een vriendinnetje hebt mag je terugkomen.' hoort hij zijn vader nog zeggen. Elke stap doet hem pijn, hij komt nauwelijks vooruit. De tranen stromen over zijn wangen, hij voelt het bloed langs zijn rug sijpelen. Hij ziet wazig, maar na enkele minuten strompelen

herkent hij opeens het huis van Ryan. Wankelend begeeft hij zich op weg naar de voordeur, en belt aan.

‘Mam, ik ga naar boven.’ Ryan werpt zijn moeder, Els, een kushandje toe en sprint de trap op. Els kijkt hem lachend na. Wat is hij weer actief vanavond. Zijn vader Dennis, die op zijn kantoortje zit, kijkt hem lachend aan als hij boven komt. ‘En, heb je een leuke dag gehad?’ ‘Ja. Prima. Er is een nieuwe jongen in de buurt komen wonen. Ene Luuk. Aardige gozer.’ Dennis knikt. ‘Vet cool.’ zegt hij serieus. Ryan schiet in de lach en geeft zijn vader het peace-teken. Hij schudt zijn hoofd bij de zoveelste poging van zijn vader om jeugdig over te komen. Ryan opent zijn kamerdeur en loopt naar binnen. Hij springt op zijn bed en grijpt de afstandsbediening van de stereo. Als hij de radio aanzet hoort hij meteen zijn favoriete hit van het moment. Hij zet de stereo op volle geluidsterkte, maar hoort zijn vader nog boven het geluid uit roepen of hij nog wat harder kan. En dat meent hij. Ryan grinnikt even. Jonge ouders hebben is ruig. Zijn ouders waren allebei zestien jaar toen ze hem kregen. Ze hebben hem ook uitgelegd dat hij een ongelukje was, maar tevens een geluk bij een ongeluk. Hij is ervan overtuigd dat zijn ouders van hem houden, en dat ze ook nog eens hartstikke jong en modern zijn is alleen maar meegenomen. Als Els even later op zijn kamerdeur klopt en hem ernstig aankijkt kijkt hij verbaasd terug. ‘Staat 'ie te hard?’ vraagt hij verrast. Els schudt haar hoofd, en ze loopt een stukje de kamer in. ‘Dex is hier.’ fluistert ze hem toe. ‘Dex? Cool! Waarom fluister je zo?’ Verbaasd kijkt hij de hal in en als hij Dex ziet hapt hij naar adem. Hij begrijpt onmiddellijk wat de ernstige gezichtsuitdrukking van zijn moeder betekende. Dex’ linkeroog zit dicht, verder zitten zijn kleren vol bloed. Er is geen plekje op zijn lichaam waar

geen bloed zit. 'Mijn god, Dex! Wat is er met je gebeurd?' stamelt Ryan geschokt. 'Heb je een ongeluk gehad?' Dex staat trillend in de hal en als Ryan naar hem toeloopt stort hij in. Ryan is echter net wat sneller en grijpt hem onder zijn armen. Hij sleept hem mee zijn slaapkamer in en duwt hem op bed. 'Is al goed mam. Ik heb hem.' zegt hij tegen zijn moeder. Die knikt bezorgd en verlaat de kamer.

De volgende ochtend wordt Luuk wakker met een ochtendhumeur. Opeens vliegen zijn ogen open. Jarig! Hij is jarig! Onmiddellijk is hij klaarwakker en springt uit bed. Snel trekt hij een joggingbroek en shirt aan en sprint naar beneden. Hier zitten zijn ouders, Dannie zijn broertje en Eva zijn tweelingzus aan tafel te ontbijten. 'Morgen.' broemt zijn vader. Ook de rest mompelt iets en gaat door met zijn ontbijt. Verbijsterd bekijkt Luuk het tafereel. Normaal gesproken zijn verjaardagen nogal een big deal in zijn huishouden. Hij kucht even en loopt naar zijn stoel. Op zijn ontbijtbord ziet hij een enveloppe liggen. Als hij een vluchtige blik op zijn moeder werpt ziet hij een zwak glimlachje om haar lippen spelen. 'Leuk hoor.' zegt hij met een brede grijns. Nu barst iedereen in lachen uit. 'Dacht je dat we je verjaardag vergeten waren?' plaagt Dannie. Luuk werpt hem een vuile blik toe en grijpt de enveloppe. 'Voordat je hem opent, dit is van ons allemaal.' 'Wauw! Jullie hebben geld bij elkaar gesprokkeld voor een verjaardagskaart?' grinnikt Luuk. 'Maak nou maar open!' zegt Dannie opgewonden. Hij lijkt nog enthousiaster dan Luuk zelf. Luuk kijkt hem met een scheve grijns aan en begint tergend langzaam de enveloppe te openen. Dannie zit op zijn stoel heen en weer te wippen terwijl Eva en zijn ouders gespannen toekijken. Officieel haalt Luuk het document uit de enveloppe en bekijkt het even. Dan